

Dobszay Károly

A M I S A J T Ó N K

Ezúttal olyan témáról lesz szó, ami mindannyiunknak közös ügye, vagy legalábbis az kéne, hogy legyen: a nemzeti sajtó, vagyis a mi sajtónk sorsáról. Bevezetésként had idézzem egyik legnagyobb szellemi elődünk - Marschalkó Lajos - több, mint negyven évvel ezelőtt papírra vetett gondolatait, amelyek annak idején Elérhetetlen álom címmel a kanadai Összetartás c. emigrációs lap 1961. szeptemberi számában láttak napvilágot.

Most szeptemberben van negyvenedik éve annak, hogy mint fiatal újságírósvölgy, 18 éves fejjel, zsebemben néhány rossz verssel átléptem a debreceni FEHÉR ÚJSÁG küszöbét. Negyven év után be kell vallanom: eltévesztettem a lépést. Nem a Fehér Újság szerkesztőségébe kellett volna belépnem, hanem a szabadkőműves páholyba, vagy valamelyik liberális lap redakciójába. Ma milliomos lennék!

A Fehér Újság, amely azt jelentette, hogy nem Vörös Újság, különös elkötelezettség, fehér-hollói ritkaság volt Szamuely és Korvin-Klein terrorja után. Új világ, de legalábbis egy új világ kezdete volt a román megszállástól aligalig felszabadult, az erdélyi menekültek lakó-vagonjaitól és 10.000 zsidótól megszállott Debrecenben. Ezen a picinyke támaszponton, a Varga utca 12. szám alatt egy új korszak bontotta szárnyait országfoglalásra. Reverenda nélkül, tollas kalpagjával és bőrkabátjában megjelent olykor a laptulajdonos: Péter Bónis Arkangyal, aki Nyugat-Magyarországon vezényelte a felkelő seregeket. Ott volt Puskás Jenő, a feledhetetlen tanítómester, aki Fischer-Colbrie kassai püspök lapjától a civis városba sodortatván új világot, új

harcot hirdetett a liberális, szabadkőműves uralom alá tévedett legmagyarabb város közepén. Besántikált a szerkesztőségbe dr. Liszt Nándor, a nagy és tisztalelkű katolikus költő, aki, mint humorista is véres gúnnyal tudta gyilkolni a bolsevikokat, a szabadkőműveseket, hadicsalókat és az "oláh szekereket", t.i. azokat a hölgyeket, akik a megszállás alatt román tisztok szeretőivé váltak. A Keresztény Nemzeti Liga alakulása alkalmával egyszer egy ősz püspök, Prohászka Ottokár nyitotta ránk az ajtót, máskor egy szolgálatonkívüli vezérkari kapitány: - Gömbös Gyula.

A múlt marad, mert elmúlt, de abban a kis Varga utcai üzlethelységben valamennyien letettük a szerzetesi fogadalmat a keresztény Magyarországnak és a magyar szegénységnek.

Ki törődött közülünk azzal, hogy a hónap elsején nem kapja meg a fizetését? Hogy csak kínos nehézségek árán lehet előteremteni a másnapi megjelenéshez szükséges nyomdai költséget? A keresztény-nemzeti sajtó és újságíró áldatlan sorsán szomorú szürke fonálként húzódott végig a szegénység, a nincstelenség. Míg a Szabolcsi-Weinstein Miklós zsidó lapjának 25 000 forintot adtak össze egy év alatt a nagyvállalatok és a bankok, addig vajon mit áldoztak a nemzeti szellemet megtartó kereszténynemzeti sajtóra a magyar nagybirtokosok és a magyar vállalatok? A magyar arisztokrácia és középosztály jórésze szívesebben olvasta a Színházi Életet, mint a Függetlenséget, vagy az Összetartást. A Horthy-korszak " fenn az ernyő nincsen kas" intelligenciájának többsége egyrészt csodálta az una eademque nobilitast, amely a budai Goldbergerekkel és a gróf Bethlen Margitokkal együtt ragyogott a Kormányzó garden-partijain. Másrészt szolgálékúságból a Pesti Naplóra, vagy a Pesti Hírlapra fizetett elő, elvégre abban írtak az Egységes Párt grófi és politikai nagyjai. A keresztény nagyiparosok és nagykereskedők jórésze pedig hirdetéseivel gondosan elkerülte a nemzeti sajtót.

"Elvégre - kérlek alássan - nem tehetem kockára az egzisztenciámat. A zsidók megfojtának." - mentegetőztek, mint egy fehérbőrű Csombé, aki tudja, hogy országa meghódított ország.

Természetesen, akkor is voltak apostolok és apostol-lelkű kisemberek, s egyedül és kizárólag nekik köszönhető a nyolcadik világcsoda: az 1920-1945 közötti magyar nemzeti sajtó, amely szegénysége, politikai, társadalmi hátrányai és mellőzöttsége ellenére Európa legnívósabb, legkomolyabb sajtójává vált. Hol voltak olyan népükért élő, haló, szociális és igazságérzetű nagy publicisták, mint Prohászka Ottokár, Milotay István, Kádár Lehel, vitéz Bajcsy-Zsilinszky Endre, Oláh György, Makkai János, Lendvai István, Pethő Sándor, később Kolosváry-Borcsa Mihály, vagy Hubay Kálmán?

Akadtak közülük, akik megfordultak és átfutottak az ellenkező oldalra? Sajnos, igen! De itt nem az emberi jellemben kell keresni a hibát. Hánynak kellett belátnia közülünk, hogy igazi szószéket a népért harcolni akaró magyarnak már csak az országhódító réteg, a GYOSZ, a Tébe, a nagykapitalisták és nagybirtokosok vészes szövetsége tud biztosítani a Zsilinszky Endréknek, Lendvai Istvánoknak és Pethő Sándoroknak.

S az akkori magyar társadalmi helyzet arculata rávetült az emigrációs magyarságra is. Akik megálltunk és megállunk az idők viharában, akik nem adunk fel semmit gázságunkból, elveinkből, most is csak névtelen apostolokra, a kisemberekre, a lelkükben hu magyarokra támaszkodhatunk, a könyv- és lapcsinálás, s a magyar nemzeti gondolat fenntartása terén.

Legalább száz dollármilliomos amerikai magyar hallgat, ha nemzeti szellemű újságok, könyvek megvásárlásáról lenne szó. A magyar nemzeti emigráció hovatovább ott tart, hogy Tollasok, dezertáló csendőrtisztek neo-demokratizmusát és neo-hazafiságát tömi dollárjaival. De kinek jutott eszébe amerikai, vagy kanadai előadó-körútra meghívni egy dr. Málnási Ödönt, Fiala Ferencet, Ráttkay Kálmánt, vagy Alföldi Gézát, Mattyasovszky Kornélt? Mi bizony úgy látszik rosszabb magyar újságírók vagyunk, mint az Ignotusok, Aczél Tamások, vagy Tollasok, mert nekünk nincs módunkban eljutni a bázeli, vagy bécsi nagykönyvtárig, ha egy nemzetigazoló adatot szeretnénk kiásni.

Amíg a keresztény nemzeti jobboldal pénzén is vidáman röpdösnek Kanadától Buenos Airesig a világhódítók Free Europejának megtollasodott trójai falovai, a nemzeti újságírónak ma is gond a betevő falat és még az is, hogy egy telefont felszereltesen magának. De hát itt nem magunkról van szó, hanem az ügyről, amelyet szolgálunk és szolgáltunk. Ha mi mind szűkebb és szűkebb körre szorulunk, mind szűkebb és szűkebb kör lesz a nemzeti gondolat hatóterülete is. A nemzeti lélekből mind nagyobb és nagyobb részt fognak leharapni a maguk számára a világhódítók, s azok magyar cselédei. Az egyéni sorson átvetül a Nemzetsors, s negyven év után egy kis jótékony rezignációval mondhatja el a magyar betű harcosa, de az Olvasó is: Ha így megy tovább, akkor minden hiába volt!"

Olvasva Marschalkó Lajos jó negyven évvel ezelőtti papírra vetett sorait, felmerül bennünk a kérdés: vajon mi változott azóta a nemzeti sajtó területén? Semmi! Sőt talán minden még rosszabbá vált. Amikor majd negyedszázada, a nyolcvanas évek elején néhány csapnivaló írással zsebemben beléptem a nemzeti emigráció akkori fellegvárának számító Új Híd fő c. lap saarbrückeni szerkesztőségének ajtaján, én is másképpen képzeltem el sok mindent. Ez a szerkesztőség ugyanis nem volt más, mint a főszerkesztő, Fiala Ferenc privát lakása, ahonnan évtizedeken keresztül irányította az egykori legendás Híd fő, majd Új Híd fő körüli dolgokat.

Visszagondolva az elmúlt huszonöt évre be kell nekem is ismernem, hogy talán én is jobban tettem volna, ha valahova máshova lépek be. Ma már biztosan jobb anyagi körülmények között élhetnék.

De akkor, ott Fiala Ferencnél én is letettem a szerzetesi fogadalmat a nemzeti ideálok szolgálatának és a magyar szegénységnek. A különbség csak az volt, hogy ebben az időben a hontalanságba szakadt magyar újságírók már nem csak késve, hanem egyáltalán nem kaptak fizetést sziszifuszi munkájukért, sőt gyakran saját zsebükből kellett biztosítaniuk a lapok megjelenését, mivel az előfizetések ezt már nem tudták biztosítani.

Így adódott, hogy Marschalkó Lajos, a 20. század egyik legnagyobb magyar nemzetpolitikai publicistája nappal egy hideg raktárban robotolt, hogy valahogy biztosítsa megélhetését, míg éjszakánként - sokszor már hulla fáradtan - ült neki, hogy papírra vesse azóta már klasszikussá vált remek cikkeit és könyveit. Fiala Ferenc pedig, mint Saarbrücken város alkalmazásában álló építésmérnök, akinek egykor tervezett épületei még ma is állnak, a nem kevés mérnöki fizetésének nem kis hányadát áldozta szinte folyamatosan arra, hogy a száműzetésben is megjelenhessen a magyar nemzeti gondolat, úgy újságok, mint könyvek formájában. És sem

Marschalkónak, sem pedig Fialának soha nem fordult meg komolyan a fejében, hogy a sanyarú körülmények miatt abbahagyják ezt az önemésztő munkát, mert nem csak egyszerű újságírók voltak, hanem népük elhivatott szószólói is, akiknek a magyar igazság és a magyar betű iránti elkötelezettsége és hűsége egy életre szólt. Mindhalálig.

De beszélhetnénk a nemzeti emigráció többi felejtethetetlen harcosáról is, mint például Alföldi Gézaról, a lánnglelkű költőóriásról, aki a múlt század negyvenes éveinek végén egy bajorországi kis faluból, egy tyúkol nagyságú "szerkesztőségéből" indította útjára a Hídverők c. kéthetente megjelenő lapot, hogy 14 évi idegölő küzdelem után szinte földönfutóként tengesse öreg napjait a német állam szociális segélyéből. Az az Alföldi Géza, akinek verseit a nemzeti emigráció majd minden összejövetelén vagy ünnepségén neves színészek szavalták és akinek a verseit Szelezky Zita még lemezre is rögzítette, annyit sem kapott a nemzeti emigráció tehetősebb hangadóitól, hogy végül legalább ne kelljen koldulnia. És ott volt Fabó László könyv- és újságkiadó, aki évtizedeken keresztül a saját zsebéből fedezte, hogy a hontalanság keserű kenyerén tengődő nemzethű szellemi óriásaink írásai ne csak a fiókban várják az enyészetet és jórészt neki köszönhető, hogy Marschalkó, Fiala és a többiek örök érvényű írásai megmaradhattak az utókor számára. Vagy ott volt Ujlaki Miklós, az emigrációs hungarista lapok szerkesztője és ragyogó cikkírója is, aki szinte egész életét a nemzeti sajtónak szentelte, amíg végül több szívroham következtében le nem kellett tennie fegyverét, a tollat.

Hát valahogy így nézett ki ez az emigrációs újságírás. Mert 1945-től kezdve tulajdonképpen megszűnt a nemzeti sajtó. Legalábbis abban az értelemben, ahogy az normális körülmények között valamikor működött, szerkesztőségekkel és kiadókkal, terjesztőkkel és lapárusokkal.

A magyar nemzeti újságírás valódi hőskora az emigráció időszakára tehető, ahol a 45 utáni bosszúhadjáratból élve kikerült és nyugatra menekült valódi tollforgatóink a szó szoros értelmében idealizmusból tartották életben azokat a lapokat, amelyekről ma már csak, mint legendáról beszélhetünk. A nemzeti emigráció önfeláldozó szellemi nagyságai csodát tettek. Méghozzá évtizedeken keresztül, s végül legtöbbször saját egészségük és egzisztenciájuk teljes feláldozásával. Mert a magyarság - sajnos - soha nem ismerte fel igazán, hogy kik azok, akik valóban az ő érdekeiért küzdenek.

Ahogy Marschalkó is írta, akadtak nem is kevesen a nemzeti oldalon is, akik az élet napos oldalára kerültek és könnyen megtehették volna, hogy egy számukra fel sem tűnő csekély anyagi támogatással végre biztosítsák legalább a magyar szellem legkitűnőbb harcosainak, hogy ne állandó nélkülözések között kelljen végezniük áldozatos munkájukat. Sajnos ezeknél a honfitársainknál az anyagi bőség nem párosult a szellemi bőséggel, ezért inkább önmutogató vitézi bálókra és hasonló értéktelen muhazafiságra pazarolták azokat a dollárszázakat és dollárezreket, amelyekből egy-egy lap megjelenését évekre biztosítani lehetett volna.

Mindezek ellenére a nemzeti emigráció olyan szellemi hagyatékot tett le a magyarság asztalára, amelyhez hasonló azóta sem született.

Aztán elérkezett az ún. rendszerváltozás és minden értelmes ember úgy képzelte, hogy most már lesz végre újra nemzeti sajtója a majd fél évszázadig csak a kommunista szennyirodalom és szennysajtó mocsarában tartott hazai magyarságnak.

Az elmúlt 18 év azt mutatja, hogy ez az elképzelés csak egy ábránd maradt, mert azóta sem tudott kifejlődni egy egészséges, valóban a nemzet érdekeit szolgáló újságírás, olyan tehetséges újságírókkal, akik ezt a hivatást végre újra rendes fizetésért végezhetik. Mert a liberális vagy neobolsevista lapok zúgtollnokaival szemben, akik napi nyolc órai hivatalos, jól fizetett állásokból hazudoznak, hamisítanak és rágalmaznak, a nemzeti gondolat önkéntes katonái önszorgalomból és idealizmusból végzik reménytelennek tűnő munkájukat, miután az élet valamely egészen más területén azért robotolnak reggeltől estig, hogy nekik, vagy a családjuknak meglegyen a betevő falatja.

Ez szégyen és gyalázat a magyarság azon részére nézve, amely látszólag elkötelezett híve a nemzeti ideáloknak, de ezek megtartásáért vagy megmentéséért egy lépést sem tesz.

A nyolcvanas évek végén vagy a kilencvenes évek elején hirtelen gomba módra jelentek meg újra a nemzeti szellemű sajtótermékek, hogy világgá kiáltsák a több, mint négy évtizedig elfojtva tartott nemzeti érzést. De hol van ma már a Szent Korona, a Magyar Feltámadás, a Kötött Kéve vagy a Hunnia és a többi nagyreményű, és az elején valóban sokak által olvasott lapok?

A magyarság közömbössége miatt elfújta őket az idők szele. Útközben, hivatásukat be nem töltve, a már felvázolt okok miatt sorra be kellett szüntetni a kiadásukat.

Hol vannak ma már az egykori nemzeti emigráció lapjai? Önfeláldozó szerkesztőik és kiadók halálával egyidőben végleg eltűntek, mert néhány kivételtől eltekintve nem volt senki, aki átvette volna a stafétabotot.

A Szittyakürt - mint valami fehér holló - túlélte az emigrációs sajtó nagy pénztelenségének süllyesztőjét és 2007 márciusában hazatért, sőt újra havonta jelenik meg. De nemrég a több évtizedes hiábavaló küzdelem után az érdektelenség miatt Tóth Judit is kénytelen volt végleg beszüntetni a Hazánkért című, valóban a nemzeti gondolatnak elkötelezett és gondosan szerkesztett lapjának kiadását. Ma már csak az Internet segítségével tud üzenni a magyarságnak. A Zas Lóránt szerkesztésében és kiadásában 1994 óta megjelenő Magyarok Vasárnapja az egykori kétheti megjelenéstől - kényszerből - előbb negyedévi lappá változott, majd 2007-ben végleg megszűnt.

Ezzel aztán a nemzeti emigráció sajtójának története lezártnak tekinthető. De otthon sem más a helyzet. A normális körülmények között megjelenő és valódi szerkesztőséget is magának mondható, sőt munkatársait megfizetni tudó lapokat a legnagyobb jóindulattal is csak álnemzetinek tudjuk elfogadni, amit ők aztán már számtalanszor bebizonyítottak.

A Magyar Nemzet (és újabban a Magyar Hírlap is) a szélhámos FIDESZ szócsöve, ugyanúgy, mint a jobb időket megélt Demokrata. Az anyagi juttatások kedvéért itt hétről hétre csak a már hányingert okozó Orbán-kultusz ismétlése folyik, közben a FIDESZ asszisztálásával a reneszánszát élő judeobolsevista bűnszövetkezet gyarmatosította az országot.

A nemzeti megújulás egykori zászlóshajójának láttatott Magyar Fórum is rég túl van már fénykorán. Mára már csak egy jelentéktelen párt egyre szűkülő látókörű és szűkülő táború családi vállalkozásává apadt.

Az újabban alapított és kezdettől fogva állandó anyagi gondokkal küszködő kisebb lapokról most ne is beszéljünk, mivel az elmondottak ismeretében sorsuk szinte már indulásukkor megpecsételődött. Pedig micsoda szükség lenne egy sokszínű nemzeti sajtóra, ahol az egyes szerkesztők nem egymásra acsarkodnának, hanem az árnyalatnyi különbözőségek ellenére a közös cél érdekében küzdenének. Ehhez azonban mindenekelőtt az kellene, hogy a magyarság végre felismerje és hathatósan támogassa legalább azokat a lapokat vagy kiadókat, amelyek önerőből már eddig is bizonyították, hogy a nemzet valódi érdekeit szolgálják. Mert sajnos nem kevés azon honfitársaink száma, akik az Árpádsávos zászló lengetése mellett, több évtizedes beidegződésből, vagy félelemből - vajon mit szól a szomszéd, ha megtudja? - a nemzeti sajtó támogatása helyett továbbra is a magyarellenes lapokat járatták.

Nyugodtan kijelenthetjük: ha nem lennének magukat feláldozó, önzetlen idealisták, akkor ma már az a gyér nemzeti sajtó sem létezne, ami még egyelőre eljut az olvasókhoz. És ha ez a maradék is megszűnik, akkor a magyarságnak is előbb vagy utóbb, de végleg befellegzett.

Több, mint negyven évvel Marschalkó Lajos idézett írásának megszületése után mi is keserűen elmondhatjuk: Ha így megy tovább, akkor minden hiába volt!

Dobszay Károly
Nemzeti Front